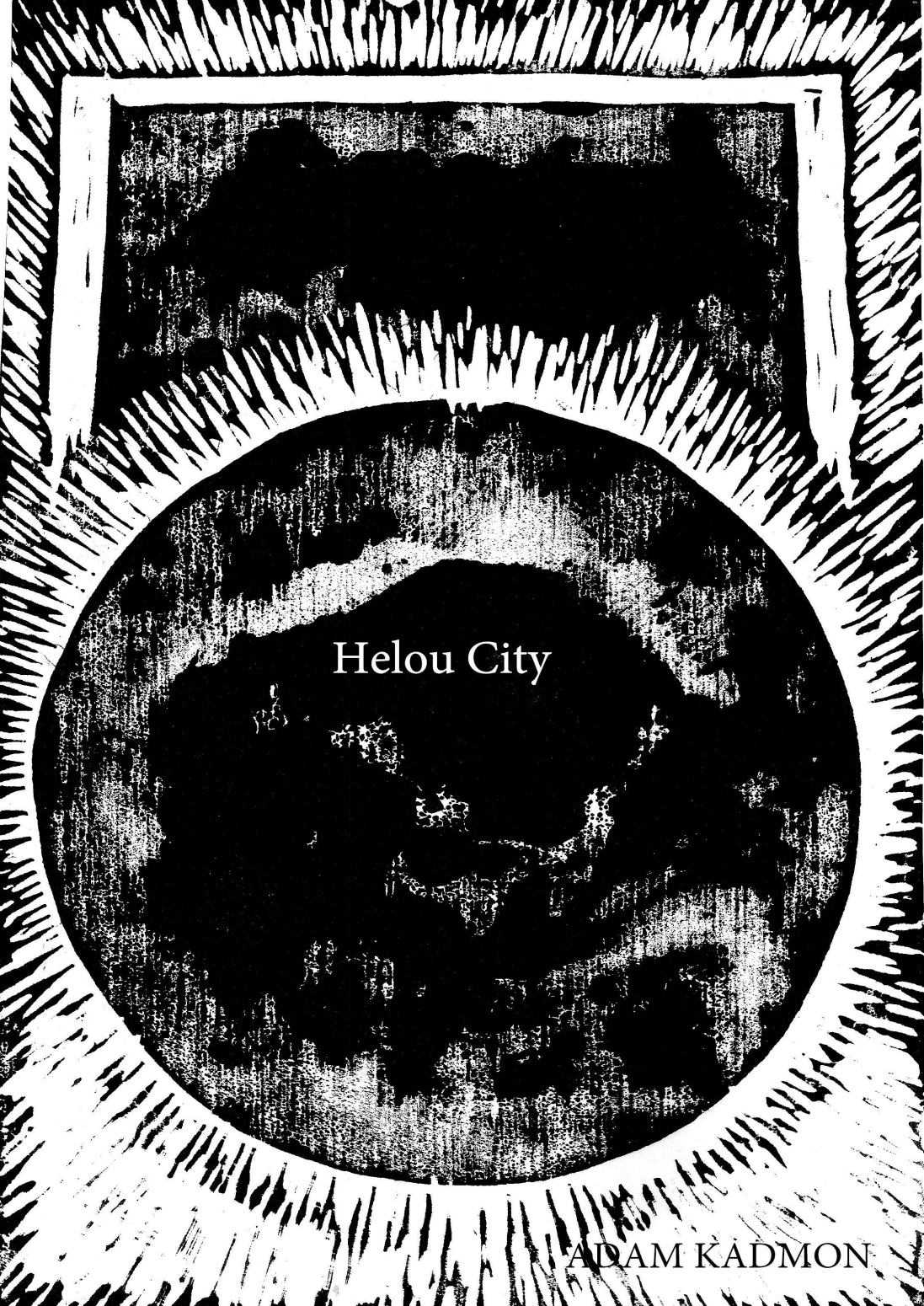
Helou City
ADAM KADMON

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Adam Kadmon

Helou City

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Předmluva k elektronickému vydání

Adam Kadmon – autenticita literární formy

Kniha, kterou teď máte ve své čtečce, byla zrozena v elektronickém věku. Ve věku informačních dálnic, FoMo, blogýsků a jiných podezřelých společensko-literárních jevů. Problémem literatury tohoto věku byl od jeho začátku nedostatek autenticity. V papírových knihách kdysi bývalo zvykem přinést autentické prostředí a ducha své doby do textu, aby se jím bohatilo dramatické dění a dodalo se mu na uvěřitelnosti. Bývala celá éra spisovatelů, kteří díky umnému využívání autenticity dokázali psát strhujícně o věcech, které sami nezažili a o citech, které sami necítili. Autenticita – to jsou všechny ty metatextové a hypertextové narážky na věci, které jsou všeobecně známé, které jsou nám všem společné. Autenticita, to jsou zvuky, barvy a vůně, které známe z dětství. Autenticita je to, co mají společného otcové se syny, babičky s vnučkami, předkové a jejich potomci. Autenticita je krátce řečeno lidská zkušenost života. Komplexní ve své kontroverzi, variabilní ve své stejnosti.

Umělé virtuální prostředí, ve kterém se literatura odehrává nyní, by snad chtělo s autenticitou pracovat. Ale je v tom potíž, protože virtuální svět sám sebe prohlašuje za svou vlastní verzi skutečnosti, za neodvislou verzi autenticity. Přitom je to přímo naopak. Prvky virtuálního světa se postupně odrážejí v realitě a virtuální svět je už dávno součástí autenticity naší všednodenní zkušenosti. Je to jako se dvěma zrcadly postavenými proti sobě. Navzájem se odrážejí tak dlouho, že vznikne tunel do jiné dimenze. A z téhle dimenze jsem vytáhnul tuto knihu.

Je autentická? To mi nepřísluší soudit. Mohu jen uvádět argumenty pro a proti. Pro autenticitu svědčí už samotný fakt jejího vzniku. Když kniha vznikala, byla mi nejintimnějším zpovědníkem vnitřního světa a nejpřesnějším dokumentátorem světa vnějšího. Není na ní nic umělého. Proti ale zase svědčí fakt, že Jaruška Nováková, redaktorka

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Národních listů, se o tomto textu vyjádřila jasně: Je to ošklivost pro ošklivost. Zhýralý, dekadentní kýč a úděsný výplod autorovy choré mysli. Tedy nic autentického. A když to řekne Jaruška Nováková, posledních čtyřicet let redaktorka, tak to není názor, ale úzus. Pokud bych ale přece měl hledat ještě další pro, napadá mě jistá neregulovanost mého vyjadřování, jak se s ní laskavý čtenář v knize setká sám. Jelikož text proběhl pouze autorskou redakcí, je ve vysoce autentickém stavu, hlavně proto, že když autor dělá redakci vlastního díla, je to jako když učitelka opravuje písemku vlastnímu dítěti. Některé vady jsou prostě neviditelné.

Napadá mne ale zhruba stejně validní argument proti: kniha Helou City není autentická, protože ji nenapsal Viewegh ani Rudiš. Ti přece píší autenticky. Co nějaký Kadmon, sám se označuje za vášnivého mystifikátora, a teď se tu snaží prodat pravdu přestrojenou za pravdu. Kdo by tohle řekl, měl by samozřejmě pravdu přestrojenou za pravdu taky. Proto jsem se už v úvodu bránil knihu posuzovat a vynášet nad ní nějaké názory. Kniha Helou City je svá. To je vše co se o ní odvážím se vší sebejistotou prohlásit. Je svá, svéhlavá.

Kvůli tomu jsem ji vlastně napsal. Jestli je autentický obsah knihy nebo není, o tom lze rozsáhle polemizovat. Co je však jednoznačně autentické, je její forma. Autentičtější formy snad ani není. Metoda proudu vědomí je literární pokus zachytit myšlení v celé jeho kontextuální šíři a nevyzpytatelnosti. Je to snaha nic nevyloučit, čtenáře o nic neochudit a podávat mu myšlenky v takovém stavu a sledu v jakém se ve mně objevují. Zřejmými důsledky použití této metody jsou pak hluboké, takřka podvědomé souvislosti, uzly a svazky, které se prolínají celým textem a z na první pohled náhodně poskládaných útržků vět tvoří tkáň živoucího organismu.

Stejně jako ty pozitivní, má tato metoda i své negativní důsledky. Jak se například vyrovnat s problémem, že část mého myšlení se odehrává v angličtině? To jsem ještě nějakým způsobem ustál. Ale mnohem horší fenomén je jev, o kterém jsem už mluvil v pozitivním slova smyslu. Skutečnost, že je text podoben pevnému svazku prutů, z nějž tu a tam